

Сумна ти, осене, сумна
Звичайними роками,
Та нині смуток твій до дна
Явився перед нами.

Сумна ти пустою ланів,
Природи нищетою,
Заплакана слізьми дощів,
Зажурена імлю,

А нині, осене, ти йдеш
Вже не сумна — розбільна!
На голові волосся рвеш
І виеш, божевільна.

Текст наводиться за збірником [«Богдан Лепкий. Поезії», 1990](#) . [Цикл «Поезії 1914–1920 років»](#);